

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΣΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Δυσία σὸν ἔρωτα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ὑποκόμης Σιάμ, προτίμησε νὰ σωτηρήσῃ, μπρὸς στὰ προκλητικά αὐτὰ λόγια τοῦ Λεώνη. Κι' ὁ μαρκήσιος ἔπισης, βία στήκε ν' ἀλλάξῃ θέμα ὁμιλίας.

— Δὲν μοῦ λές, Λεώνη! εἶπε. Γιατί δὲν παίζεις χαρτιά ἀπόψε;
— Παιζῶ χαρτιά κάθε βράδυ, πρὸς χάριν σας!... Ἐγὼ προτιμῶ, σκοπεύομαι τὴ χαρτοπαίεια... Ἔσεσι δὲμως, κοντεύετε νὰ μὲ ἀποθλακώσετε μὲ τὴ δίχασ σας πρὸς τὰ χαρτάρια καὶ πρὸς τὰ ζάρια, καὶ μὲ τὴν ἀπληστία σας στὰ χρήματα!... Ἐἴστε ἀνήθικοι, ὄλοι!... Ἄντὶ νὰ ἀφελήθῃτε τουλάχιστον, ἀπὸ καμμιὰ μεγάλη εὖνοια τοῦ χαρτίου, κ' ἄντὶ νὰ χαρῆτε τὰ ἀνεπίστα αὐτὰ κερῆ σας, ἀντίθετα ἐξακολουθήτε νὸ παιγνιδόσπου τὰ ξαναχαράξετε!... Σας ἐσπρῶχει ὁ διάβολος, νὰ παίξετε, ὡστόσο γυρίζε ὁ τροχὸς τῆς τύχης!

— Ὁ τροχὸς τῆς τύχης! ξεφώνισε ὁ μαρκήσιος. Ξέρω καλά, τί εἶνε αὐτὸς ὁ τροχὸς τῆς τύχης, κ' ἂν θέλης σοῦ τὸν μεταβάνω!

— Σ' ἐχαριστῶ, μαρκήσιε! εἶπε ὁ Λεώνης. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἔρση νὸ τὸν μάθω... Καλὰ μὲ μάθησα πρὸ καιροῦ, στὸ Παρίσι!... Ὅταν συλλογίζομαι, διὰ ἐκεῖ στὸ Παρίσι ὑπάρχει κάποιος ἄνθρωπος δυσάρετος γιὰ μένα, τότε παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ μοῦ τὸν στείλῃ σ' ὄλους τοὺς διάβολους!

— Καὶ ποῦς εἶν' αὐτὸς; ρώτησε ὁ ὑποκόμης Σιάμ, περιεργος.

— Εἶνε ἕνας σατανᾶς! πετάχτηκε κ' εἶπε ὁ μαρκήσιος. Κι' ἂν θέλω νὰ ἀναπεισῶμαι ἐλευθέρως στὴ γῆ, πρέπει μὲ κάθε τρόπο ν' ἀπαλλαγθῶμαι ἀπὸ αὐτόν!... Ὑπομονή δὲμως, καὶ κάποτε θα τὸν ἐξοντώσουμε!... Εἴμαστε δυὸ ἐμεῖς, Λεώνη!... Κι' ἐκεῖνος εἶνε ἕνας!

— Ἄουχασε! εἶπε ἀπαίσια ὁ Λεώνης, Ξέρω πολὺ καλά, μὲ τὸ τρόπο ξεπαιτριέται ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ ἐννοεῖ νὰ μπαῖνῃ ἐπὶ πόδιο στὸ δρόμο μου!... Καὶ θὰ τὸν κανόνισα καλά, ἐκεῖ στὶς Βρυξέλλες ποῦ τὸν ξαναπαύσαμε, ἂν δὲν μ' ἐσπρῶχει ὁ διάβολος ν' ἀγασθῶ!

— Ἐου;... Ἐοῦ θὰ τὸν ἐξόντωνες; ἔκανε μ' ἐκπληξὴ ὁ μαρκήσιος. Μὰ τέτοια δουλειὰ δὲν ἔκανες ποτέ σου κ' ὄστε θὰ εἶχες ἀλλοῦτε αὐτὸ τὸ κουράγιο!

— Ἐγὼ;... Ἐγὼ δὲν ἔχω κουράγιο; μούγκρισε ὁ Λεώνης, κ' ἀνασηκώθηκε μὲ μάττα ἀσπράφτερὰ.

— Ἐλα!... Ἐλα!... Ἄουχασε! εἶπε ὁ μαρκήσιος μὲ φοβερὴ ἀταρῆα βέβαια, κ' ἂς δέξηθῃς καλύτερα, τί θέλω νὰ πῶ: Ἐχεις θάρρος βέβαια, γιὰ νὰ σκοτώσης μιά ἀρκουδαί!... Ἢ, ἔστο, ἔ ναι ἀγριόχοιρο, ὄχι ὅμως κ' ἕναν ἄνθρωπο, γιατί κατὰ βάθος εἶσαι πολὺ ἀσθηματικός.

— Πιθανόν! εἶπε ὁ Λεώνης. Ἄλλὰ, παρ' ὅλ' αὐτὰ, δὲν ξέρω...

— Καὶ δὲν θὰ παίξεις λοιπὸν στὸ Πάνομο; ρώτησε ὁ ὑποκόμης.

— Στὸ διάβολο τὸ παγνίδε!

Ἄν μποροῦσα ν' ἀγασθῶ μὲ πάθος τίποτε ἄλλο, ὅπως τὸ κυνήγι τὰ ἀλογα κ' ἡ καμμιὰ μελαγχρινὴ Καλαμπρέα, θὰ πήγαινα τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι ἐκεῖ, σὲ καμμιὰ ἐξοχὴ καὶ θὰ περνοῦσα λίγους μῆνες, ἐξοκῶντας ὄλους σας...

— Καὶ τὴν ὥραια σου Ἰουλιττία; ρώτησε εἰρωνικά ὁ Σιάμ.

— Καὶ τὴν ὥραια μου Ἰουλιττία ἀποκρίθηκε μὲ θυμὸ ὁ Λεώνης. Ἄν ὅμως προφέρῃς μιά φορά ἀκόμα τὸ ὄνομά της, θὰ σοῦ καταφέρω ἕνα μπάτσι!

— Δόστε του νὰ πῆ λίγο τοαί, εἶπε ὁ Σιάμ. Εἶνε ἔλαεινὰ μεθυμένος!...

— Ἀκούσε, Λεώνη, εἶπε καὶ ὁ μαρκήσιος, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο, ἀπόψε φέρεσαι πολὺ πρόστιχα σὲ ὄλους μας... Τὶ ἐπαθε;... Δὲν μάς στανγωνρίζεις πειὰ γιὰ φίλους σου;

— Σὰς μιλάω ἔτσι, γιατί ξέρω τὴν ἀξία ὄλων σας.

— Ἐλάτε!... Ἀφήστε τα αὐτὰ!

φώναξαν ὄλοι οἱ ἄλλοι... Πρέπει νὰ κάνουμε κέφι!.. Νὰ πιούμεε!

— Ναι, φλοι μου! φώναξε ὁ Λεώνης. Νὰ πιούμε! Νὰ γλεντήσουμε!... Νὰ χαρούμε τὴ ζωὴ!... Τὴν ὡμορφ ζωὴ!... Κάτω τὰ χαρτιά ποῦ μὲ κάνουν γκρινιάρη! Ζήτω τὸ ποτό!... Ζήτω ἡ γυναικεί! Ζήτω ἡ τιμηλαία!... Ὁ καπνὸς τῆς πίπας! Ἢ μουσική, τὰ χρήματα!... Ζήτω ἡ κόμησος, νες καὶ γρηές!... Ζήτω ὁ διάβολος!... Ζήτω ὁ ἔρωας!... Ὅλα εἶνε καλά, ὅταν ἔχη τὴ δύναμι νὰ τὰ χαρὴ κανεῖς...

Κι' ἀμέσως ὄλοι σηκώθηκαν κ' ἄρχισαν νὰ χορεύουν κατὰ ζευγάρια, τυφλά, ἀευγκράτητα...

Ἐφ' ὅσον, ἀνέβηκα τὴ σκόλα καταταραγμένη, σὰν νὰ μὲ κυνηγοῦσαν καὶ σωριάστια ἀναίσθητα στὴν κάμαρή μου.

IB'

Ἢν ὅλη μέρα μὲ βρήκαν ἐσπλωμένη στὸ χαλί τῆς κάμαρῆς μου, παγωμένη, μὲ τὰ μέλη μου ἀκαμπτα εἶχα προσβληθῆ ἀπὸ τὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετό...

Ἢ κάμαρεια μου εἶχε ῥῆθ' ἐπανελημμένως στὴν κάμαρὴ μου γιὰ νὰ δῆ ἂν ἐξήγησα κ' ἐπέθετ' ἔδεν ἀπασιόσασε στὴς προσελήσεις της, ἀνείχε τέλος τὴν πόρτα καὶ μὲ βρήκε στὴν κατάστρο ποῦ ἦμου.

Προτεῖω ὅτι, κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς ἀρρώστιας μου, ὁ Λεώνης μὲ περιποιήθηκε πολὺ, γιατί τὸν ἔβλεπα διαρκῶς, σα, σὲ δειρο, σκυμμένο πάνω ἀπ' τὸ προσκέφαλό μου.

Διαρκῶς στὸ διάστημα αὐτὸ ἔβλεπα ὄνειρα Ἐβλεπα πῶς ἦμον παιδοῦλα ἀμέριμη στὸν κῆπο τοῦ πατρικοῦ μου οπισθίου, τοὺς γονεῖς μου, τὴν πατρίδα μου...

Μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἦμου πειὰ ἐκτός κινδύνου καὶ ἀνέτησας τὴς αἰσθήσεως μου. Ὁ Λεώνης ἐρχόταν κάθε τόσο καὶ μὲ ρωτοῦσε πῶς ἦμου καὶ συχνὰ μετὰ τὸ μεσημέρι ἔμεινε κοντά μου λίγες ὥρες.

Κάθε βράδυ, κατὰ τις ἔξη, ἔφευγε ἀπ' τὸ πῆμα, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα καὶ δὲν ξαναγυρίζε, παρὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί.

Ἄπ' ὄλα ὅσα εἶχα ἀκούσει τὸ βράδυ ποῦ προηγήθηκε τῆς ἀρρώστιας μου, ἕνα μόνο πράγμα κατάλαθα καλά: Ὅτι ὁ Λεώνης δὲν μὲ ἀγαποῦσε πειὰ, ἔως τότε, δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστώσω αὐτὸ τὸ πράγμα, ἂν καὶ θ' ἔβρισε ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ του νὰ ἦμου θεσάρα γι' αὐτό... Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ μὴ συντελέσω περισσότερο τὴν καταστροφὴν του καὶ νὰ μὴ καταχραστῶ τὴ συμπάθεια ποῦ τοῦ ἀπομεινε γιὰ μένα καὶ ποῦ τὸν ἔκανε νὰ μοῦ φέρεται ἀκόμα μὲ κάποια ἰκετὴ Γι' αὐτό, μόλις αἰσθῆθηκα πῶς εἶχα τὴ δύναμι νὰ ὑποφέρω μιά τέτοια συζήτηση, τὸν ἐκάλεσα καὶ τοῦ εἶπα ὅσα εἶχα ἀκούσει νὰ λῆ γιὰ μένα ἔκεινο τὸ βράδυ. Γιὰ ὄλα τ' ἄλλα ποῦ ἔφρασαν σ' αὐτὰν μου, δὲν τοῦ εἶπα ἕποτε.

Τοῦ εἶπα κατόπιν διὰ εἶχα ἀποφασίσει νὰ φύγω σὲ ὄγτιο ἡμέρες, κ' ὅτι στὸ ἔξης δὲν θὰ δεχόμουν ἀπ' αὐτόν τίποτε. Εἶχα σουλάξει τὴν πολύτιμη ἐκείνη πόρτη τοῦ πατέρα μου. Θὰ τὴν πουλοῦσα καὶ τὰ χρήματα μὲ θὰ ἐπαίονα, θὰ μοῦ ἔφρασαν πρὸ τὰ παραπάνω γιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὶς Βρυξέλλες.

Γὸ ἔαρρος μὲ τὸ ὅποιο μιλῶσα θάσσοσ ποῦ μοῦ τὸ ἔδινε χωρὶς ἄλλο ὁ πυρετός μου, κατέπληξε τὸ Λεώνη, γιατί δὲν τὸ περιμένε ἀπὸ μένα.

Δὲν μοῦ ἀπάντησε στὴν ἀρχὴ τίποτε κ' ἄργισα νὰ κόθῃ βόλτες ἐπὶ δωμάτιο, ἐξαιρετικά ταραγμένως.

Ἐξάφην ὅμως τὸν εἶδα νὰ ἐσπῶσῃ σὲ λυγμούς καὶ νὰ σωριάσεται σ' ἕνα κῆθισμα. Αὐτὸ μὲ τρόμαξε πολὺ, σηκώθηκα ἀμέσως ἀπὸ τὸ ντεβάν, ὅπου ἦμου ἐσπλωμένη καὶ τὸν ἐπλησίασα

Ἄρχισαν νὰ χορεύουν κατὰ ζευγάρια

μέ στοργής.

Εκείνος τότε με άρπαξε σαν τρελλός στην αγκαλιά του και φώναξε:

— "Οχι! "Οχι! Δεν θά μ' εγκαταλείψεις! Δεν θά τὸ δεχθῶ ποτέ αὐτό... "Αν ἡ ἀγανακτισμένη φιλοτιμία σου, δὲν λυγίσαι ἀπὸ τὴν ἱκεσίαν μου, θά πάω μπρὸς στὰ πόδια σου ἐπάνω στὸ κατώφλι τῆς πόρτας· αὐτῆς κ' ἂν πατήσης ἐπάνω μου καὶ περῶς θά σκοτωθῶ... "Οχι, δὲν θά φύγῃς, γιατί σ' ἀγαπῶ πάραφορα!... Εἶσαι ἡ μόνη γυναίκα στὸν κόσμο, τὴν ὅποια ἐξέσκολούθησα ἐν σθένει καὶ νὰ βασμάξω, μολόντ' ἔχῃσα μαζί της ἐξ ἡ ἀδολκλήρουσ μῆνας... "Ὅσα ἀκούσεις νὰ λέω, εἶνε ἀνοήσιες, ψέμματα καὶ ἀτιμίαι... "Ὅ! δὲν ξέρεις, "Ιουλίττα μου, ὅλες μου τίς συμφορές... Δὲν ξέρεις σὲ τί μὲ καταδικάζει ἡ συναναστροφή μου μ' αὐτοὺς τοὺς χαμένους ἀνθρώπους, δὲν ξέρεις ποῦ μὲ κυλάει ἡ ψυχὴ τὴν ὅποια ὁ οὐρανὸς κ' ἡ κλάσια ἀπὸ συμφῶνον φύσηξαν σὲ μένα, ψυχὴ ἀπὸ χαλκὸ καὶ φωτιᾶ, ἀπὸ χρυσᾶ καὶ βούρκο... Ἄν ἐσὺ πάῃς νὰ μ' ἀγαπᾶς, θά πεθάνω... Τί δὲν ἔκανα, τί δὲν ἐθύσασα, τί δὲν ἐλέησα μὲ τὸ ν' ἀκολουθῆσω τὴν ἀκόλαστη ζωὴ τῶν φίλων μου! Ποιὸς δαίμονας, ποιὸς τρομεροὶ δαίμονας ἔχει κλειστὴ μέσα στὸ μυαλό μου, καὶ μὲ κάνει νὰ εὐχαριστιέμαι ἀκόμα σὲ μὴ τέτοια ζῶν ἐπάνω στὴν ἡτοια συντριβὴ τοὺς πῶ ἐπερὸς δευροῦς... "Α! Εἶνε καιρὸς πεῖ νὰ δῶσω ἕνα τέλος σὲ δά' αὐτά... "Ἀφότου βρισκομαι στὸ κόσμο, μονάχα μὴ γνῶρισα ἀληθινὰ ὄραια κ' ἀληθινὰ ἀσπιλη περίοδος ζωῆς, τὴν περίοδο τῆς ἀγάπης μου σὲ σενα... Αὐτὴ ἡ περίοδος μὲ καθάρισε ἀπ' ὅλες μου τίς προηγούμενες φαυλοτήτες κ' ἔπρεπε νὰ μείνω ἀνάμεσα στὰ χιόνια τῆς

κόλλυβας μας στὴν Ἑλβετία... Ἐκεῖ θά πεθαινα εἰρηνικὰ μαζί σου, μαζί μὲ τὸ θεὸ καὶ μαζί μὲ τὸν γατό μου, ἐνῶ ὄρα χαθκα μπρὸς στὰ μάτια σου καὶ μπρὸς στὰ δικά μου, "Ιουλίττα μου, "Ιουλίττα, ἐπικαλούμαι τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν σὺνῶνμ σου!... Νοιώθω πως ἡ ψυχὴ μου θά ρασιση, ἂν μ' εγκαταλείψῃς ἐσὺ. Εἶμαι ἀκόμα νέος... Θέλω νὰ ζῆσα, θέλω νὰ χαρῶ τὴ ζωὴ κ' αὐτὸ χωρὶς ἐσῆς, εἶν' ἀδύνατον... Ἐλεῖς λοιπὸν νὰ μὲ τιμωρήσης μὲ τὸ θάνατο γιὰ μὴ στείμασια βλαστήμια ποὺ μοὺ ἐξέφυγε ἀπάνω σὲ μὴ στιγμὴ μῆθης; Πιστεψες ποτέ, μπόρεες ποτέ νὰ τὸ πιστέψῃς αὐτό; Ἐχω τρομερὰ μυστικὰ, ποὺ μὲ βασανίζουν... Ἄν μποροῦσα νὰ σοὺ τὰ πῶ... Ἄλλὰ δὲν θ' ἀντιχες νὰ τ' ἀκούσης ὡς τὸ τέλος..."

—"Τὰ ἔμαθα, τοῦ ἀπάντησα, κ' ἂν μ' ἀγαποῦσε, θ' ἀδιαφοροῦσα γιὰ ὅλα τ' ἄλλα..."

—"Τὰ ἔμαθες! φώναξε ἐμβρόντης. Τὰ ἔμαθες! Τί ἔλαθες ἔμαθες;"

—"Ἐμαθα πὼς εἶσαι κατεστραμμένος, δὲν αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέγαρο δὲν ἀνῆκει σὲ σενα κ' ὅτι μέσα σὲ τρεῖς μῆνες ἔφεργες μὴ κολοσσιαία περιουσία... "Ἐμαθα πὼς εἶσαι συνθιασμένος σ' αὐτὴ τὴν ἔκλυτη καὶ τυχοδιωκτικὴ ζωῇ... Ἄγνοῶ πὼς τόσο γρήγορα μπορεῖς νὰ καταστρέφῃσαι κ' ν' ἀνορθῶνεσαι, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ χαρτοπαίζα εἶνε ἡ καταστροφή σου κ' ὁ πόρος σου... Ἐξῆρω δὲν ἔχεις γούρου σου ἕνα σωρὸ ὀλεθριῶν φίλων κ' ὅτι παλεύεις κατὰ τῶν συμβουλῶν τους, τὸν φριχτὸν τους σουβῶνον... Ἐξῆρω ὅτι βρισκομαι στὸ χεῖλος τῆς ἀθῶσους, ἀλλὰ καὶ ὅτι μπορεῖς ἀκόμα νὰ σωθῆς ἀπ' αὐτὴν..."

—"Ναι, λοιπὸν, ναί! "Ὅ! αὐτὰ εἶν' ἀληθινὰ, μοὺ ἀπάντησε. Γὰ ξέρεις ὅλα πράγματα... Θὰ μποροῦσεσ ὅμως νὰ μοὺ τὰ συχωρήσης;"

— Ἄν δὲν ἔχασα τὴν ἀγάπην σου, τοῦ ἀπάντησα, μοὺ φαίνεται πὼς δὲν θά ἔχασα τίποτε, ἀφήνοντάς αὐτὸ τὸ παλάτι, αὐτὴν τὴν πολιτεία καὶ αὐτὸ τὸν κόσμο ποὺ εἶνε ὅλα πράγματα ἀντιπαθητικὰ γιὰ μένα. "Ὅσο φτωχὸ κ' ἂν εἴμαστε, θά μπορούσαμε νὰ ζήσουμε, ὅπως ζῆσαμε στὴν Ἑλβετία, εἶτε ἐκεῖ, εἶτε ἄλλο, ἂν βαρεθῆκες τὴν Ἑλβετία. "Ἄν ἀκόμα μ' ἀγαποῦσεσ δὲν θά καταστρέφωσιν, ἐπειδὴ ὅστε τὸ παιγνίδι θά συλλογίζωσιν, ὅστε τὰ γλέντια, ὅστε κανένα ἀπὸ τὰ πάθη τὰ ὅποια ἐθύμνησεσ στὴν σατανικὴ ἐκείνη πρόστασι σου. "Ἄν μ' ἀγαποῦσεσ, θά πληρώνω με δὲτι, μὰς μὲνει ἀκόμα ἕνα μέρος τῶν χρεῶν σου καὶ θά πηγαίναμε νὰ καταφύγωμε σὲ μὴ ἐρημῆ, ἀλλὰ εὐχάριστη ἐξοχί, ὅπου πολὺ γρήγορα θά ξεχνοῦσα ὅσα ἔμαθα γιὰ σενα κ' ὅπου χωρὶς ἄλλο θά βαλασμάωνταν ἡ φτωχὴ μου καρδιά... Ἄν μὲ ἀγαποῦσεσ!..."

— "Ὅ! σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ! φώναξε. Ἄς φύγωμε! Νὰ φύγωμε, νὰ σωθῶμε!... Σῶσε με! Γίνου ἡ εὐεργέτης μου, ὁ ἀγγελὸς μου, ὅπως ἦσουν πάντοτε... Ἐλα λοιπὸν, συχωρῶσέ με! Μὲ συγχωρεῖς;"

Ἐπρεσε στὰ πόδια μου καὶ τόσο θερμὰ λόγια μοὺ εἶπε, ὥστε πιστέψα σ' αὐτά... καὶ ὅπως θά τὰ πιστεύω πάντοτε... Ὁ Λεωνῆς μ' ἀπατοῖσε, μ' ἐξευτέλιξε, ἀλλὰ καὶ μ' ἀγαποῖσε.

— "Ἐπείτ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Λεωνῆς ἦρθε καὶ μοὺ εἶπε: —"Ἄκουσε, "Ιουλίττα, ἀβριο θά κλείσω τὸ σπίτι μου σὲ ὅλους

τοὺς ξένους μου καὶ θά φύγω γιὰ τὸ Μιλάνον ὅπου ἔχω νὰ πάρω ἕνα σημαντικὸ ποσόν, τὸ ὅποιο μοὺ χρωστᾶτε. Ἐντωμεταξὺ ἐσὺ φρόντισε ν' ἀνακτήσῃς τὴν ὑγείαν σου μὲ τὴν ἀνάπαυσιν, ταχτοποίησε ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς τῶν δανειστών μας κ' ἐτοιμάσου γιὰ τὴν ἀναχώρησίν μας Σ' ὄχιτ' ἄρα μέρη, δεκαπέντε τὸ πολὺ, θά ξαναγυρίσω νὰ πληρώσω τὰ χρέη μου καὶ νὰ σὲ πάρω νὰ ζήσομε ὅπου θέλεις ἐσὺ.

Πιστέψα τὰ λόγια του καὶ τὰ ἐνέκριναν. Ἐφυγε λοιπὸν ὁ Λεωνῆς καὶ τὸ σπίτι ἔκλεισε. Δὲν περιμένα νὰ γίνω ἐντελὸς καλά, ἀλλὰ ἀμέσως ἀσχολήθηκα γιὰ νὰ ταχτοποιήσω τὰ πάντα καὶ νὰ ἐξετάσω τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐμπόρων.

Ἐλπίζα ὅτι ὁ Λεωνῆς θά μοὺ ἔγραφε μὲν ἄσπαστα στὸ Μιλάνο, ὅπως μοὺ εἶχε ὑποσχεθῆ, ἀλλὰ πέρασαν ὄχιτ' ἡμέρες, χωρὶς νὰ λάβω εἰδήσεις του.

Τέλος μοὺ ἀνήγγειλε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ περισσότερα χρήματα ἀπ' ὅσα χρωστοῦσαμα, ἀλλὰ τὸ ἦταν ἀναγκαζόμενον νὰ παρατεῖναι μὴ βρομάει ἀκόμα τὴ διαμονὴν του στὸ Μιλάνο.

Τὶ νὰ γίνῃ; Ἐκανα ἀπομονή... Μὰ σὲ μὴ βρομάει, ἔλαβα δευτέρη ἐπιστολὴ, διὰ τῆς ὅποιας μοὺ ἀνήγγειλε δὲν ἔναγκαζόταν νὰ περιμένῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του.

Μόνῃ στὸ ἀπέραντο ἐκείνον μέγαρο, ὅπου, γιὰ ν' ἀποφύγω τὴς ἀναθεῖς ἐπισκέψεις τῶν φίλων τοῦ Λεωνῆ, ἀναγκαζόμενον νὰ κρύβωμαι, ἀσθενῆς καὶ ἀδύνατη, νοιώθοντάς βαθεῖες τρυφερὰς νὰ μὲ βασανίζουν, σκέφτηκα πολλές φορές νὰ δῶσω ἕνα τέλος στὴ ζωὴ μου.

Ἄλλὰ ἦταν μακριὰ ἀκόμα τὸ τέλος τῶν μαρτυριῶν μου.

II.

Ἡ κομμωτριά μου εἶχε ῥῆθ' ἐπιανελημμένους στὴν κόμην μου, γιὰ νὰ δῆ ἂν ἐξήγησα...

Ἐνα πρωῖ, ἐνῶ νόμιζα πὼς εἶμαι μόνῃ στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ μεγάρου καὶ κρατοῦσα στα γόνατά μου ἕν' ανοιχτὸ βιβλίο, χωρὶς νὰ βλέπω σ' αὐτό, ἀκουσα ἔξωθεν θορυβὸ καὶ συνηχημένῃ ἀπὸ τὸ ληθροῦν, εἶσα μπροστὰ μοὺ τὸ ἀντιπαθητικὸ πρόσωπο τοῦ ὑποκομητοῦ Σιάλμ.

Ἐφρονισα τρομαγμένη κ' ἔκανα μὴ κινήσῃ γιὰ νὰ τὸν ἀκούω. Μὰ ἔκλεισε ἐπιπνεῖς νὰ μοὺ ζητήσῃ χλιεὺς συγγνώμης, μὲ σεβασμὰ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μὲ κάποια εἰρωνεία, εἶτοι ποὺ ἐν ἤθερα τὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω.

Μοὺ εἶπε ὅτι δὲν ἔδωσε σημασία στοὺς ὑπηρετῆς, οἱ ὅποιοι τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ κυρία δὲν δεχεται, γιὰτι εἶχε ἕνα γράμμα τοῦ Λεωνῆ, ὁ ὅποιος τοῦ παράγγειλε νάρθῃ στὸ μέγαρο νὰ μῶθῃ γιὰ τὴν ὑγείαν μου καὶ νὰ τὸν πληροφορηθῇ σχετικῶς.

Δὲν πιστέψα σ' αὐτὴν τὴν πρόφασιν καὶ θά τοῦ τὸ ἔλεγα, ἀλλὰ δὲν μοὺ ἔδωσε τὴν ἐνοκαρία, γιὰτι ἐτακαλοῦσαίσε νὰ μιλῆσῃ μὲ τὴν ἀναίδεια καὶ τὴν ἀταραξίαν, ὥστε εἶδα πὼς ἦταν ἀδύνατος νὰ τὸν βγάλω ἔξω, χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν ὑπηρετῶν. Ἐπροσποιεῖτο πὼς σὲν καταλάβαινε τίποτε.

—Βλέπω, κυρία, μοὺ εἶπε ὑποκριτικὰ, ἐνδιαφερόμενος ὅθεν γιὰ μένα, ὅτι μῶσθε τὴν διακρίσειθ ἑσὶν τὴν ὅποια περιήλθε ὁ Λεωνῆς. Νὰ εἶστε βέβαια ὅτι οἱ λιγοστοὶ μου πόροι εἶνε στὴ διαθεσί του... Ἄλλὰ, δυστυχῶς, εἶνε πολὺ λίγοι γιὰ ἕνα ἄνθρωπον συνθιασμένον νὰ ζῆ ἡγεμονικῶς... Τὸ μόνο ποὺ μὲ παρηγορεῖ, εἶνε ἡ τόλμη κ' ἡ ἐμπνόδα τοῦ Λεωνῆ... Πολλὰς φορές ἔγινε ὡς τώρα πλοῦσιος καὶ νὰ εἶστε βέβαια ὅτι θά ξαναπλουτήσῃ καὶ πάλι... Ἐντωμεταξὺ ὅμως εἶσαι, κυρία μου, ἡ τόσο νέη, ἡ τόσο λεπτὴ καὶ ἀξία καλύτερας τύχης, θά ὑποφέρετε... Λιπομια γιὰ σεα δταν, ἀναλογίζωμαι τίς τόσες πρέλατες τοῦ Λεωνῆ, κ' αὐτέες ποὺ θά κἀνη ἀκόμα ὡς εἶς νὰ βρῇ χρήματα. Γιὰ μὴ γυναίκα σὲν καὶ σὲς, ἡ φτώχεια εἶνε πράγμα φριχτὸ, ὅταν μάλιστα ἔχει ζῆσει μέσα στὴν πολυτέλεια...

Τὸν διέκοψα ἀπὸτομα, μαντεύοντάς ποὺ θά κατέληγε ἡ προσβαλητικὴ αὐτὴ συμπαισία του. Μοὺ ἔδωσε, μὲ τὴν λεπτὴ καὶ ψυχρὴ συγχρόνως ὁμιλία του νὰ καταλάβω ὅτι ὁ ἴδιος θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του γέρο πιά κ' ὄχι δσο ἔπρεπε πλοῦσιος γιὰ νὰ μὲ ἀναλάβῃ ὅπο τὴν προτασία του, ἀλλὰ ὅτι εἶνε βοθόηλος τοῦ λόρδου, τὸν ὅσο μὲ εἶχε συστήσει, τὸ ἀνέθεσε τὴν ἐντιμὴν μοιραία νὰ μοὺ κἀνη μεγάλες καὶ λαμπρῆς ὑποσχέσεις, ἂν ἤθελα νὰ γίνω φίλη του.

Ἐχασα τὴ δύναμιν ν' ἀπαντήσω σὲ μὴ τέτοια προσβολὴ. Ἦμουν τόσο ἀδύνατη καὶ καταβεβλημένη, ὥστε ἀρχισα νὰ κλαίω, χωρὶς νὰ λέω τίποτε.

Ὁ ἔλεεινὸς ὅμως Σιάλμ, βλέποντάς τὰ δάκρυά μου, νόμισε ὅτι κλονίστηκα καί, γιὰ νὰ μὲ κἀνῃ ν' ἀποφασίσω ἄριστικὰ, μοὺ φανέρωσε ὅτι ὁ Λεωνῆς δὲν ἐπρόκειτο νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Βενετία, ὅτι ἀγαποῖσε ἐκεῖ παράφορα τὴν πριγκιπισσιν Γεγκαρὸλ καὶ ὅτι τοῦ εἶχε ἀναθεῖσε νὰ διαπραγματευθῆ μαζί μου τὴν ὑπόθεσιν.

Ἦ ἀγανάκτησις μοὺ ξαναδῶσε τέλος ὅλη μου τὴν ψυχραιμία, τῆς ὅποιας εἶχα ἀνάγκην γιὰ νὰ τὸ ἀπάντησω μὲ τὴν περιφρόνησιν ποὺ τοῦ δέξις. Στὴν ἀρχὴ ὁ Σιάλμ φάνηκε σὲν νὰ

ταράχθηκε, έπειτα όμως συνειδημένος μου άπάντησε μ' έτοιμότητα :

—Βλέπω, κυρία μου, ότι ή νεότης σας κ' ή άβωότης σας ξεγελάστηκαν φριχτά και γι' αυτό δεν δίνω σημασία στα περιφρονητικά λόγια σας... Με παραγνωρίζετε και με άδικείτε, ένώ έγω τόσο σας εκτίμω. Γι' αυτό, δεν τ' άπαντήσω στις βόριες σας, αλλά θά σας πω σε ποιο μάρμαρο πέσατε και από ποια ανάλυκτη θέλω να σας σώσω.

Με τόσο γαλήνη και πειστικότητα ήφροφερε τά λόγια αυτά, ώστε ή εύκολόπιστος χαρακτήρ μου έπυρε άμέσως. Σκέφτηκα για μιά στιγμή ότι μέσα στις συμφορές μου, είχα ίσως παρηγορησει ένα ελκρινή άνθρωπο. Έκβερω άντελήφθη άσφαλ τις σκέψεις μου και, θέλοντας να έπωφεληθής της ευκαιρίας, έπεισε να μου δώση για τό Λεώνη πληροφορίες τρομερές, αλλά κ' άληθινές.

—Θαυμάζω, ειπε, πώς ή εύκολόπιστη καρδιά σας πρότερον ν' άγάπηθη τόσο καιρό ένα τέτοιο χαρακτήρα. Είναι άληθεια ότι ή φύσις πρακτική τού Λεώνη μιά άκατακρίτητα θέληγτρα, κ' ότι έχει μιά εξαιρετική έπιθεωσιότητα γιά κροστητή διασφορα του και να παρουσιάζεται άς ή ήλικος. Σε όλες τις πόλεις της Εύρωπης είναι γνωστος σαν ένα χαρισιμένο άχρηστο όποκειμενο κ' ελάχιστος μόνο έβρου στην Ιταλία ότι είναι ικανός να κάνει κάθε άτιμια, όπως έγκλημαι για να πραγματοποιήση τό άναριθμητα όνειρα της φαντασίας του. Έπειδή είναι και λίγο ποιητής, έχει τό χάρισμα να αλαβαίνει κάθε άρετή, να μελετήσει και να μιμνήσκει κάθε χαρακτήρα. Νομίζεις ότι ασθάνεται ποσα μιμνηται και συχνά γίνεται τόσο ένα με τό πρόσωπο, τό ό ποιο παρουσιάνει ώστε δεν μπορεί παρά να ξεγελάση και τόν πιο έπιθεώιο άνθρωπο. Άλλά, έπειδή κατά βάθος ή ψυχή του είναι τίποτε και διεσφάρμηη, έπειδή είναι ολο προσοιηρη και φαντασιοκοπία, ζυώνει έξωφανα ή κακία μέσα του και παρασύρειται από τά ενωστικά του.

Μολούνη ή φριχτή αυτή περιγραφή με διασρετούσε τρομερά, κατά βάθος έβλεπα σ' αυτήν όλο τό χαρακτήρα τού Λεώνη.

—Άκουγα έμβρόντητη, τά νεύρα μου μ' έκαναν να τινάζωμαι κάθε τόσο και κότταζα τό Σιάλμ με μάτια γεμάτα κατάπαλη.

—Έκείνος, χαρούμενος για τό αποτέλεσμα τών λόγων του, έακολούθησε :

—Δέν πιστεύω να θαυμάζετε έναν άνθρωπο με τέτοιο χαρακτήρα, κυρία, όδ' έγω τόν έθαύμασα ποτέ. Τόν συνουαστρέφω, γιατί προτιμώ να γελάω μ' έναν παμπόνηρο γελαστοποιό, παρά να πλήττω μ' έναν αγαθό, άλλ' άναρό άνθρωπο. Κατά βάθος όμως όστε τόν αγαπώ, όβτε τόν πολήττομαι. Έκείνο προπάντων πού μ' έκανε να έρχωμαι εδώ, ήταν τό εγγενικό σας τρόποι κ' ή άγγελική καλωσύνη σας πού μ' έκαναν να νοιώθω μιά πατρική πραγματικώς σιοργή για σας. Λοιπόν μιά μέρα, ό νεαρός λόρδος Έδουάρδος, άξιωματικός της Βασιλικής φρουράς της Άγγλιας, ό όποιος σας είχε δή έπαινε λιημώς στον έξώστη σας μελαγχολική άκίνητη, μου έκμιστρέφθηκε τόν δυτικό έρωτα πού ένοιωσε για σας. Σας τόν έούστησα, θέλοντας με όλη μου την καρδιά να μήν παραταθή πού πολύ ή λυπηρή και έξευτελιστική θέσις σας κοντά στο Λεώνη. Ήξερα ότι ό λόρδος Έδουάρδος έχει μιά ψυχή άνταξί της δικής σας κ' ότι θά έκανε τή ζωή σας εδύχολιμη και έντιμη... Ήρθα λοιπόν και σήμερα για να έπαναλάβω τις προσπαθειές μου όσές και να σας φανερώσω τόν έρωτά του, έναν έρωτα πού όεις δεν θέλησατε να τόν καταλάβετε. Έχετε όπ' όμνη σας ότι ό λόρδος Έδουάρδος είναι πολύ πλούσιος και θά σας έξασφαλήσει μιά ζωή σαν αυτή πού κάνετε τώρα. Χθές μάλιστα, πού είχαμε βγή περίπατο μαζί, στάθηκε μπροστά στη βιβρινα ενός κοσμηματοπωλείου και μού έδειξε τά κοσμήματα πού σκεπεί να σας χαρίση.

—Άδύκωστα τό μυητήρι μου από τήν όργη μου. Γωστόσο, καρπάρθασα να συγκρατηθώ, σηκώθηκα και είπα με τόνο ζωηρό στο Σιάλμ :

—Ίσχυρίζεστε ότι ό Λεώνης σας έδωσε τήν άδεια να μου κάμει ατάξες τις άτιμες προτάσεις; Άποδείχτε το! Ναι, πρέπει να μου τό άποδείξετε!

—Και όσάκις να χέρι μου σπασμοδικά.

—Ω, άγαπημένη μου μικρή, μου άποκρίθηκε ή παληάνθρωπος εκείνος με ή συχαμρή άπάθεια του, μού εινε πολύ εύκολό να σας τό άποδείξω... Άλλά πώς δεν τό καταλαβαίνετε και μόνη σας;... Ό Λεώνης δεν σας άγαπά πειά... Ό Λεώνης έχει τώρα άλλη έρωμένη...

—Άποδειχτε τού Ίξαναφωνασα, έξαλλη πειά κ' άσυρράτητη.

—Άμέσως, άμέσως. Ό Λεώνης έχει μεγάλη κ' άπύλιτη άνάγκη χρημάτων κ' ύπαρξουν μερικές ήλικιωμένες γυναίκες, πού έπισχυρουν πρόβημα δους κάνουν τόν έρωτευμένο μαζί τους...

—Άποδείχτε μου άμέσως όλα όσα λέτε! φώνασε. Άλλοιώς, έγω γρήγορα όπ' τό σπίτι μου!

—Πολύ καλά, άποκρίθηκε ό Σιάλμ, χωρίς να ταραχτή κάβόλου. Άλλά με μιά συμφωνία : Άν σας είπα ψέματά, να φύγω άμέσως από δω και να μήν ξανασταθώ πειά ποτέ κ' άν σας είπα τήν άλήθεια, διαβεβαιώνοντας σας ότι ό Λεώνης μου έδωσε έντολή να σας μιλήσω για τό λόρδο Έδουάρδο, θά δεχτήτε να ξαναγυρω άπόγευ εδώ μαζί του.

Και, λέγοντας αυτά, έβγαλε από τήν τσέπη του μιά έπιστολή, στής όποιες τήν έπιγραφή αναγνώρισα τό γραφικό χαρακτήρα τού Λεώνη.

—Ναι, να! φώναξε, κυριευμένη από μιά άκατακρίκτη έπιθυμία να μάθη τήν τύχη μου. Ναι, σας τό ύπόσχομαι!...

Τότε ό Σιάλμ άνοιξε τήν έπιστολή και μού τήν έδωσε. Διάσασα τά έξής :

«Άγαπητέ μου Ιωάννη,

»Άν και συχνά με θυμώλης, σε σημείο πού μού έβγαζε να σε πνίξω, πιστεύω, όστόσο ότι είσαι πραγματικώς φίλος μου, και ότι ή ύπηρεσία, πού μου παραφέρισε είναι πλανομένη. Άδεις όμως προς τό παρόν δεν μού χρησιμοποιούν, γιατί ή ύπώθεσις μου είναι λειώρημα. Ένα μόνο πού μ' ένοχλεί και με τρώβει συγχώσως ; ή Ίουλιετα. Πολύ αστά μού γράφεις, ότι μπορεί να μού άναστήρη έσπρωκά όλα μου τά σχέδια.

Άλλά τί να κάνω ; Νοιώθω μιά άνόγητη συμφωνία γ' αυτή, μιά συμφωνία άκατακρίτη. Ή άπειλασία της μού κόβει όλες μου τις δυνατότητες. Δέν μπορώ να ή δω να σώσω, χωρίς να είσο στα πόδια της. Πιστεύεις πως είναι δυνατόν να διασθωή ; Όχι, έσύ δεν τήν ξέρεις, ποτέ δεν θά διασθωή γιά χάρημα... Δες πώς μπορεί καά από ποιμα να διασθωή... Ναι, από ένα ιβανόνατο. Ύπαρχουν γυναικες πού κάνουν από θυμό ή,τι δεν κάνουν από έρωτα. Ή Ίουλιετα είναι ποιήφωρη, γ' αυτό, δευάδωθημ τελευτάτα. Άν άόησις να με καταφύγης σ' αυτήν, άν τις δώσω, να κατελάβη, σεις είμαι άνωστος... ίσως!...

Άλλά σου άναίωμα, θα δέν μπορώ να τό συλλογιστώ αυτό χωρίς να σπασαχτή ή ψυχή μου...

Δοκιμάσε πάντως... Άν ξεσπάθ, θα τήν ικατοφρονήσω καά θά τήν ξεγράω για πάντα...

Άν άντισταθί, έ, τότε, μιά τήν άλήθεια, βέλτοια...

Όσοδήποτε κ' άν εινε τό αποτέλεσμα τών προσπαθειών σας, πρέπει να περιμένω μιά μεγάλη συμφωρή ή έναν μεγάλο λόγο της καρδιάς.

—Ίώρα, ειπε ό Σιάλμ, όταν τελείωσα τό διάσασμα της έπιστολής, πού να φέρω τό λόρδο Έδουάρδο.

Έγω έκρημα τό κεφάλι μου μέσα στα χέρια μου κ' επί πολλή ώρα έμεινα άφωνη κ' άκίνητη. Έπειτα, έσφαιικά, πετάχθηκα έπάνω, έκρημα στον κόρφο μου τό τρομερό εκείνο γράμμα και γύπρησα τό κουβούκι για νάρθη ένας ύπνρής.

—Τίές στην καμριέρα μου, είπα στον ύπνρητή μόλις παρουσιάστηκε, να μού ετοιμάσης σε πέτες ήσπτά μιά ταξειδωτική βαλίτσα και να φέρη ό Πέπε τή γόνδολα.

—Τι θέλετε να κάνετε ; ρώτησε ό Σιάλμ έσφαιασμένος. Πού σκοπεύετε να πάτε ;

—Στού λόρδο Έδουάρδο, καθώς φαίνεται! τού άποκρίθηκα με μιά μικρή έιρωνεία. Έσύ πήγαμε τώρα να τού αναγγελίσης ότι κείνος τό μισθό σου κ' ότι κώνα φτερά για να πετάω σ' άλλόν.

Τότε ό Σιάλμ κατάλαβε ότι τόν χλεύασα και στάθηκε άναποφάσιτος, μη ξέροντας τί τον κάνη.

Συγχρόνως έγρας βγήκα από τήν αίθουσα, χωρίς να προσφέρω όλλη λέξη φέρεσα άμέσως μιά ταξειδωτική τουαλέττα και βγήκα από τό μέγαρο, ακολουθούμενη από τήν καμριέρα μου, ή όποια κρατούσε τήν ταξειδωτική μου βαλίτσα.

Τή στιγμή πού έμπηνα στην γόνδολα πού είχε φέρει ό γονδολιέρας Πέπε, ένοιωσα ένα χέρι να με πιάη από τό έπαναφόρι. Γύρσια και είδα τόν Σιάλμ έξαιρετικά ταραμμένο.

—Πού πάτε ; με ρώτησε μ' αλλοιωμένη φωνή.

—Έγω χάρηκα πολύ εκείνη τή στιγμή, βλέποντας ότι τό πρόσωπό του είχε χάσει τή συνθησμένη τού άδιασφορα κ' είχε γίνει χαλκοπράσινο.

—Πάω, τού άποκρίθηκα, στο Μιλάνο κ' είσαι χάνεις τά διακόσια-τρακόσια φουρινα πού θά σου ύποσέθηκε ό λόρδος για τήν έντιμη μεσολάθει σου!...

—Μιά στιγμή! φώναξε εκείνος έξαλλος. Δός μου τήν έπιστολή τού Λεώνη... Άλλοιώς, δες σ' αφήνω να φύγης...

—Πεπέ! φώναζε τότε με όργη στο γονδολιέρι μου, άπάλλαξέ με όπ' αυτόν τόν θάλιο.

Όλοι οι ύπνρητές τού Λεώνη μ' άγαπούσαν για τήν καλωσύνη μου κ' ήσαν άφοκώμενοι σε μένα. Χωρίς να πη λέξι, ό Πέπε με άρπασε από τή μέση και μ' έβασε με θαυμαστή έπιδειξότητα μέσα στη γόνδολα, ένώ συγχρόνως έσπρωκνε άπέτομα τό Σιάλμ, ό όποιος λίγο έλεως να πέση στο νερό.

Ή βάρκα άποαμακρόνηθηκε, ενώ ό Σιάλμ μού έρριχνε ένα τρομερό βλέμμα μίσους.

(Άκολουθεί)

Παυλάδα άμείρηνη, στον έρωτα τού πατρικού μου σπιτιού...